

Књига пророка Данила — Осамдесет други број

Откривање пророчке загонетке: разумевање историје 11. поглавља књиге пророка Данила и значаја свакодневне службе у адвентизму

Jeff Pippenger

2024-02-15

Након што размотримо историју од 1863. године до времена краја 1989. године, у контексту четири гадости из осме главе Језекиљеве, које представљају четири генерације адвентизма, усмерићемо пажњу на умножење знања које је било отпечаћено 1989. године. То умножење знања односило се на последњих шест стихова једанаесте главе Данила. Године 1989, наша мала суботна група за проучавање открила је реформске линије библијског пророштва, на које се Future for America често позива, и које утврђују редослед догађаја у свакој реформској линији, што, заузврат, омогућава изучаваоцу пророштва да примени методологију позног дажда „ред по ред“.

У року-две (1992), написао сам рад који је обухватао последњих шест стихова једанаесте главе Данила. Рад је био написан ради мог личног задовољства, јер нисам имао ни могућности ни намере да ту студију јавно ширим. До 1994. године, тај рад је доспео до једне адвентистичке самоподржавајуће службе, а до 1995. године у месечном часопису који је та служба издавала објављен је низ од једанаест чланака који су обухватили последњих шест стихова једанаесте главе Данила. У списима Духа пророштва постоји тек неколико одређених упућивања на Данила 11, а најважније од свих постало је средишњи аргумент у прилог ваљаности примене коју сам изнео у вези са тим стиховима.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан духом рата. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима се говори у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила скоро је достигло своје потпуно испуњење. Много од историје која се одиграла у испуњењу овога пророштва поновиће се. У тридесетом стиху говори се о једној сили која ће ‘бити ожалашћена’, [Данило 11:30–36 цитирано.]“

„Призори слични онима описаним у овим речима одиграће се.“ Manuscript Releases, бр. 13, 394.

Сестра Вајт јасно каже да је 1798. година „време свршетка“.

„Али у време свршетка, каже пророк, „многи ће претраживати, и знање ће се умножити.“ Данило 12:4.... Од 1798. године књига пророка Данила је распечаћена, знање о пророштвима се умножило, и многи су објављивали свечану поруку о суду који је близу.“ Велика борба, 356.

Четрдесети стих једанаесте главе Књиге пророка Данила почиње речима: „И у време краја.“

И у време краја цар јужни ће се сударити с њим; и цар северни навалиће на њ као вихор, с колима и с коњаницима и с многим лађама; и ући ће у земље, и поплавиће и проћи.
Данило 11:40.

Очигледно је, чак и без непосредне потврде Духа пророштва, да четрдесети стих означава почетак низа догађаја који су започели 1798. године. Ти догађаји воде ка окончању људског времена милости, јер први стих дванаестог поглавља Данила каже: „И у то време устаће Михаило“, а сестра Вајт јасно показује да, када Михаило устане, људско време милости се окончава.

„У то ће време устати Михаило, велики кнез који стоји за синове народа твога; и биће време невоље какве није било откако је народа до тога времена; и у то ће време бити избављен народ твој, сваки који се нађе записан у књизи.“ Данило 12:1.

„Када се порука трећег анђела заврши, милост више не преклиње за криве становнике земље. Божји народ је извршио свој задатак. Примео је „позни дажд“, „освежење од лица Господњег“, и припремљен је за час кушње који је пред њим. Анђели журе тамо-амо по небу. Анђеол који се враћа са земље објављује да је његов посао завршен; последња проба је дошла на свет, и сви који су се показали вернима божанским прописима примили су „печат живог Бога“. Тада Исус престаје са Својим посредовањем у светилишту на небу. Он подиже Своје руке и гласно каже: „Свршено је;“ и сва анђелска војска одлаже своје круне док Он изговара свечану објаву: „Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је поган, нека и даље буде поган; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет.“ Откривење 22:11. Сваки случај је одлучен за живот или смрт.“ Велика борба, 613.

Четрдесети стих једанаесте главе Данила почиње 1798. године, а у четрдесет петом стиху, када цар севера (папство) дође своме крају и никога не буде да му помогне, завршава се време људске пробе, јер следећи стих каже: „И у то време“, чиме се поистовећује „време“ представљено у претходном стиху, то јест у четрдесет петом стиху једанаесте главе Данила. Цар севера (папство) долази своме крају на завршетку времена људске пробе.

Стога историја последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила указује на низ догађаја који почиње 1798. године и завршава се окончањем времена људске милости. Када је сестра Вајт била жива, 1798. година је очигледно већ припадала прошлости. Када је изјавила да је „пророштво у једанаестом поглављу Данила готово достигло своје потпуно испуњење“, она се може позивати једино на историју која се одиграва после 1798. године, а пре него што Михаило устане. Затим она изричито наводи да ће се „већи део историје која се одиграла у испуњењу овог пророштва поновити“, чиме упућује ученика пророштва да је завршна историја Данила једанаест, која је „готово достигла своје потпуно испуњење“, била типолошки предочена у другим деловима историја изложених у једанаестом поглављу Данила.

Када она најпре истакне тај најважнији пророчки кључ, затим наводи стихове тридесети до тридесет шести и изјављује: „Призори слични онима који су описани у овим речима

одиграће се.“ Надахнуће је пружио кључ оним проучаваоцима пророштва који су желели да разумеју коначно испуњење једанаесте главе Данила. Кључ је био у томе да је историја последњих шест стихова једанаесте главе Данила била паралела историји представљеној у стиховима тридесетом до тридесет шестом. Из овог откривења произлази обиље светлости, али оно што овде треба размотрити јесте да се у тридесет првом стиху једанаесте главе Данила уклања „свагдашња жртва“.

Да би се правилно разумела историја која илуструје низ догађаја што воде ка завршетку времена људског испитивања, проучавалац пророштва мора имати исправно разумевање „свакодневне“. Ако тридесет први стих означава да се одузима Христова служба у светилишту, или ако означава уклањање паганства, онда је од пресудне важности разумети то, ако желите да правилно разумете упоредну историју о којој је сестра Вајт говорила када је написала: „Сцене сличне онима које су описане у овим речима одиграће се.“

Наравно, лаодикијски адвентизам није препознао испуњење четрдесетог стиха једанаесте главе Данила као указивање на распад Совјетског Савеза 1989. године, али тај стих заиста поистовећује управо те догађаје. За оне који су желели да исправно разумеју пророчко умножавање знања које је наступило са испуњењем четрдесетог стиха 1989. године, исправно разумевање „свакодневне“ тада је постало садашња истина. У раном делу двадесетог века, исправно разумевање било је важно, јер је представљало суштински део темељних истина које је Господ употребио да Вилијам Милер утврди.

Али током прве деценије и по двадесетог века сатанско протестантско гледиште, које тврди да „свагдашња“ представља Христову службу у светињи, било је мањински став, и није вредело допустити да уопште започне спор око истине да је „свагдашња“ симбол паганства. Зато ћете од лаодикијских историјских ревизиониста чути да се питање „свагдашње“ „не сме учинити пробним питањем“, или „да се питање ‘свагдашње’ не сме узнемиравати“. Оно што ревизионисти увек изостављају када неуке воде у овој посебној расправи, јесте ограничење које је надахнуће увек постављало у погледу тог питања. Следећи одломак упућен је старешини Хаскелу.

Старешина Хаскел предводио је одбрану исправног разумевања „свагдашње“, против напада Прескота и Данијелса у првој и другој деценији двадесетог века. Обратите пажњу, јер сестра Вајт никада не указује да је Хаскелово разумевање „свагдашње“ било погрешно; она га једноставно упућује да не дозволи да се то узнемиравање настави, јер Господ није желео да обезбеди трајну платформу непријатељима истине (Прескоту и Данијелсу), како би наставили да заступају своје лажно учење. У том одломку Хаскел је укорен због „карте“, а карта на коју се ту мисли јесте карта из 1843. године. Хаскел је поново израдио карту из 1843. године као сведочанство у тој расправи. Али није је само поново израдио; на дну карте је навео одломак сестре Вајт, где она каже: „карта из 1843. године била је усмерена руком Господњом и не треба је мењати.“ Док будете читали тај одломак, пребројте колико пута она каже: „у ово време.“

„Наложено ми је да вам кажем: Нека се у овоме часу у Review-у не покрећу никаква питања која ће тежити да узнемире умове.... Сада немамо времена да улазимо у непотребне расправе, него треба усрдно да размотримо потребу да тражимо Господа ради истинског обраћења срца и живота. Треба да се уложи одлучни напори да се постигне посвећење душе и ума.“

„Дата су ми упозорења у погледу неопходности да задржимо јединствен став. Ово је за нас у овом времену питање од важности. Као појединци, потребно је да поступамо с највећим опрезом.“

„Писала сам старебини Прескоти, казујући му да мора бити крајње опрезан да у Review не уноси теме које би изгледале као да указују на недостатке у нашем ранијем искуству. Рекла сам му да ово питање, у погледу којег он верује да је учињена грешка, није од животне важности, и да би, ако би му се сада дала истакнутост, наши непријатељи то искористили и од кртичњака начинили планину.“

„И теби тако кажем да ово питање [ИДЕНТИТЕТ „СВАКОДНЕВНЕ“ ИЗ ДАНИЛА 8.] не треба покретати у ово време. Не, брате мој, осећам да у овој кризи кроз коју пролазимо она карта коју си дао да се поново објави не треба да се растура. Погрешио си у овој ствари. Сатана одлучно делује да изазове питања која ће створити забуну. Има оних који би се веома обрадовали да виде наше проповеднике у спору око овог питања, и од тога би начинили велику ствар.“

„Упућена сам да у погледу онога што би се могло рећи с било које стране овога питања, ћутање у овом часу представља речитост. Сотона вреба прилику да створи раздор међу нашим водећим проповедницима. Била је грешка објавити карту пре него што сте се сви могли окупити и постићи сагласност у погледу те ствари. Нисте поступили мудро износећи у први план тему која нужно мора изазвати расправу и изношење различитих мишљења, јер ће свака појединост бити натегнута и приморана да значи нешто што ће донети само штету делу. Имамо и сувише посла у суочавању с лажним изјавама оних који су пружили доказе своје спремности да лажно сведоче.“ Manuscript Releases, volume 9, 106, 107.

У претходном чланку утврдили смо да је Елен Вајт рекла да су они који су објављивали вапај о часу суда имали исправно разумевање „свагдашње службе“, и да је гледиште Прескота и Данијелса, по којем „свагдашња служба“ представља Христову службу у светилишту, потекло од Сотоне. Она је укорила Хаскела што је допустио да се спор настави, али не због његовог става о истини шта „свагдашња служба“ представља. У то време већина је још увек веровала пионирском разумевању „свагдашње службе“, а што је још важније, стих у Данилу једанаест, који је требало да буде отпечаћен у „време свршетка“ 1989. године, још увек је био деценијама у будућности. У то време (1989), важност исправног разумевања „свагдашње службе“ била би неопходна. Ревизионисти увек изостављају временска ограничења у изјавама Елен Вајт, која су била ограничена на тај посебан период, из својих јела од басана. Запазите временске одреднице у следећем одломку.

„Имам речи да упутим браћи Батлеру, Лафбороу, Хаскелу, Смиту, Гилберту, Данијелсу, Прескоту и свима који су били активни у заступању својих гледишта у погледу значења ‘свакодневне’ из Данила 8. Ово се не сме учинити пробним питањем, а узбуђење које је настало услед тога што је тако третирано било је веома несрећно. Из тога је произашла пометња, и умови неке од наше браће били су одвраћени од озбиљног разматрања које је требало посветити делу за које је Господ упутио да се у ово време има извршити у нашим градовима. То је причинило задовољство великом непријатељу нашег дела.“

„Светлост која ми је дата јесте да ништа не треба чинити како би се појачало узбуђење у вези с овим питањем. Нека се оно не уноси у наше проповеди нити на њему задржава као на ствари од велике важности. Пред нама је велико дело, и немамо ни часа за губљење од суштинског посла који треба обавити. Ограничимо своје јавне напоре на излагање важних грана истине о којима имамо јасну светлост.

„Желела бих да вам скренем пажњу на последњу Христову молитву, како је забележена у Јовану 17. Има много тема о којима можемо говорити,—свете, испитне истине, прекрасне у својој једноставности. На њима се можете задржавати с најдубљом озбиљношћу. Али нека се у ово време не уводи ни „свагдашња“, нити било која друга тема која ће изазвати расправу међу браћом; јер ће то одложити и ометати дело на које би Господ желео да умови наше браће буду управо сада усредсређени. Немојмо покретати питања која ће открити изразиту разлику у мишљењу, него радије изнесите из Речи свете истине у погледу обавезујућих захтева Божјег закона.“

„Наши проповедници треба да настоје да истину изнесу на што повољнији начин. Колико је год могуће, нека сви говоре исто. Нека проповеди буду једноставне и нека се баве животно важним темама које се могу лако разумети. Када сви наши проповедници увиде неопходност да се понизе, тада Господ може да ради с њима. Нама је сада потребно поновно обраћење, да би Божји анђели могли да сарађују с нама, остављајући свети утисак на умове оних за које радимо.

„Морамо се сјединити у везама христолике јединствености; тада наши трудови неће бити узалудни. Вуците равномерно, у једнаким ужадима, и нека се никакве распре не уносе. Откријте уједињујућу силу истине, и то ће оставити снажан утисак на људске умове. У јединству је снага.

„Ово није време да се истичу неважне тачке разлике. Ако неки који немају снажну, живу везу са Учитељем открију свету слабост свога хришћанског искуства, непријатељи истине, који нас будно посматрају, искористиће то у највећој могућој мери, и наше дело биће ометено. Нека сви негују кротост и нека уче поуке од Онога који је кротак и смиран у срцу.

Питање „свакодневне“ не треба да изазива такве покрете какви су чињени. Као последица начина на који су се овим питањем бавили људи са обе стране, дошло је до расправе и настала је пометња.

„Поступак брата Ларија Смита, који је објавио трактат што садржи осуду његове браће и њиховог веровања, није био одобрен од Бога. А старешини Прескоту ћу рећи: Господ

није ставио на тебе бреме у погледу ове ствари.”

„Било ми је тешко да чујем да је старешина Данијелс, знајући да међу нашом водећом браћом постоји разлика у мишљењу у погледу овог питања, ипак гурао ово питање у први план, као што је то учињено на неким местима.

„Неки од наше браће нису били вођени мудрошћу и нису јасно расуђивали о узроку и последици у погледу исхода својих настојања да подупру своја гледишта у вези са тумачењем ‘свакодневне жртве’. Док постоји садашње стање разлике у мишљењима у погледу овог предмета, нека се он не истиче. Нека престане свако препирање. У таквом времену ћутање је речитост.“

„Дужност Божјих слугу у ово време јесте да проповедају Реч у градовима. Христос је дошао да спасе душе, и ми, као разделитељи Његове благодати, треба да становницима великих градова преносимо познање Његове спасоносне истине.“ Памфлети, број 20, 11, 12.

Брат Лари Смит, на кога је она мислила, био је нарочито огорчен том ситуацијом, јер је то била књига његовог оца, *Daniel and the Revelation*, коју су Прескот и Данијелс желели да прераде како би изменили оно што је он написао у вези са „свагдашњом“. Брат Смит је бранио истину, а такође и свога оца. Она ту расправу више пута ограничава речима „у ово време“, а при крају каже: „Док постоји садашње стање разлике у мишљењу у погледу овог предмета, нека се оно не истиче.“ Сви универзитети адвентизма који данас поучавају о „свагдашњој“ уче сатанско гледиште. Очигледно је да данас нису исте околности као што су биле у то време.

Друга генерација адвентизма отпочела је побуном из 1888. године, и спиритизам је био утврђен међу вођством. То стање отворило је врата напредовању већих спиритистичких обмана, које су требале да доведу до окружења отуђености и поделе, док су људи на одговорним положајима настојали да промовишу све што су лично сматрали истином. Људи као што су Данијелс, Прескот и Келог постали су симболи историје у којој је Језекиљ указао шта ће седамдесет старешина, „старци дома Израилјева“, „чинити у тами, сваки у одајама своје маште? јер говоре: Господ нас не види.“

U toj generaciji glasnici poruke iz 1888. godine obojica su zalutali u raspravama, pometniji i spiritualizmu koji su obuzeli sedamdeset starješina iz Ezekilja, koji su oslikali idole po zidovima hrama i po zidovima svojih umova. Zdravstveno djelo bilo je uklonjeno zbog Kelloggovog spiritualizma, a ipak revizionisti laodikejskog adventizma navode neuke da vjeruju kako je iz haosa te generacije proizašla neka vrsta pobjede. Postojala je uporedna istorija u vrijeme Sudija, gdje sažetak istorije Sudija savršeno odgovara ovom razdoblju, jer posljednji stih knjige o Sudijama kaže:

У оно време не беше цара у Израиљу; сваки чињаше што му беше право у његовим очима. Судије 21:25.

Док будемо настављали са овим чланцима, показаћемо зашто историја о Судијама одговара историји друге генерације адвентизма; али треба запазити да је, када се разматра историја лаодикијског адвентизма, лако доступну историју пружила она страна која упражњава историјски ревизионизам. Сестра Вајт свакако није желела да питање „свакодневне“ буде узбуркавано током те историје, када је у стварности била реч о малој мањини људи за које је она изјавила да су вођени „анђелима који су избачени с неба“, те да им се пружи јавна говорница ради ширења њихових погрешних идеја. Али тврдити да је Сестра Вајт икада заступала мисао да је исправно задржавати заблуду јесте управо супротно ономе у шта је веровала.

„Браћо, као Христов посланик упозоравам вас да се чувате ових споредних питања, чија је тежња да ум одврате од истине. Заблуда никада није безазлена. Она никада не посвећује, него увек доноси пометњу и раздор. Она је увек опасна. Непријатељ има велику власт над умовима који нису темељно утврђени молитвом и укореењени у библијској истини.“ Testimonies, volume 5, 292.

Ову студију ћемо наставити у наредном чланку.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је ускомешан духом рата. Ускоро ће се збити призори невоље о којима је говорено у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много тога из историје што се збило као испуњење овога пророштва поновиће се. У тридесетом стиху говори се о сили која ће се ‘ожалостити, па ће се вратити и разгневити се на свети завет; тако ће чинити; и вратиће се, и споразумеваће се с онима који остављају свети завет. И војска ће стајати на његовој страни, и оскврњиће тврђавско светилиште, и укинуће свагдашњу жртву, и поставиће гадост пустошну. А оне који безаконно поступају против завета поквариће ласкама; али народ који познаје Бога својега биће јак и чиниће велика дела. И разумни међу народом поучиће многе; али ће падати од мача и од огња, у ропству и под пљачком, много дана. А кад буду падали, добиће малу помоћ; али ће им се многи придруживати лицемерно. И неки од разумних пашће да би били окушани, и очишћени, и убељени, до времена краја; јер је још за одређено време. И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и узвеличаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се гнев не наврши; јер ће се извршити оно што је одређено.’ Данило 11:30–36.“

„Призори слични онима који су описани у овим речима одиграће се. Видимо доказе да Сатана убрзано задобија власт над умовима људи који немају страха Божјега пред собом. Нека сви читају и разумеју пророчанства ове књиге, јер сада улазимо у време невоље о коме је говорено:“

„И у то време устаће Михаило, велики кнез који стоји за синове народа твога; и настаће време невоље какве није било откако је народа до тога времена; и у то време избавиће се твој народ, сваки који се нађе записан у књизи. И многи од оних који спавају у праху земаљском пробудиће се, једни на живот вечни, а други на срамоту и вечни презир. И разумни ће се сијати као светлост небеског свода; и они који многе приведу правди као

звезде у векове векова. А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка; многи ће тумарати тамо-амо, и знање ће се умножити.“ Данило 12:1–4.
Manuscript Releases, број 13, 394.